

[Socialministeren.]

hvad Ordene „andre egnede Organer“ i § 1 skulde betyde. Det skal betyde: andre egnede Organer. Hvis der foruden Kommuner, Foreninger, Fagforeninger skulde opstaa andre Sammenslutninger, der efter Socialministerens og det raadgivende Udvalgs Mening er egnede, jfr. § 3, saa falder de ind under „andre egnede Organer“. Det praktiske Liv vil saa vise, hvem det bliver.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, hvad „et passende Beløb“ i § 1 betød. Det betyder ikke noget bestemt, det betyder kun et passende Beløb efter Forholdene i det enkelte Tilfælde. Det kunde ikke falde mig ind i Loven her at sætte et bestemt Beløb ind, men hvis det ærede Medlem endelig vil have det at vide, betyder det et Beløb til de naturlige Smaaformødenheder. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti vilde ogsaa have dette udformet lidt nøjere og, saa vidt jeg forstod ham, gradueret nærmere efter de forskellige Forhold. Det vil jeg advare imod, at man gør ved en Lov. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti nævnte i denne Forbindelse, at man i Tyskland ydede 2 Rm. Jeg kan ikke se, at Ordningen i og for sig paa det Punkt er væsentlig anderledes. Der ydes fra det offentlige det og det Beløb, der er i § 2 angivet 2 Kr. pr. Dag gennemsnitlig til hver arbejdsløs. Hvorledes Foreningen, Organisationen i øvrigt mener, de vil organisere det, ser vi saa paa i det enkelte Tilfælde, derunder ogsaa paa, hvad de har tænkt sig at anvende til Kost og Logi, og hvad de har tænkt sig at yde den enkelte arbejdsløse. I Loven synes jeg ikke, man bør sige noget om dette. Forholdene kan der ligge forskelligt, det giver jeg den ærede konservative Ordfører Ret i, men at forsøge at udtømme det ad Lovens Vej eller at give mere snærende Bestemmelser tror jeg ikke vil vise sig heldigt eller praktisk.

Endelig sagde den ærede Ordfører for Venstre til Slut, at han havde hidtil forstaaet, at naar vi nu havde gennemført Krisehjælpen i Sommer, og naar vi saa den 1. Oktober naaede ind i Socialreformens efter hans Mening tilsyneladende paradisiske Forhold — den raa Virkelighed vil afsløre, at saa himmelsk bliver det nu ikke —, var vi færdige med denne Art Lovgivning. Ja, saa er vi formentlig og forhaabentlig færdige med den egentlige *Understøttelses*lovgivning, men det har dog aldrig været en Forsikrings- og Forsørgelseslovgivnings Opgave at give Love af den Art som det her foreliggende Lovforslag.

Det er jo Love, der ligger ganske udenfor den normale Forsørgelseslovgivning, og det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening eller Ønske, at man skulde foretrække rene Understøttelseslove fremfor Love som: „Nedsættelse af Arbejdstiden“, „Tilskud til Ungdomsarbejdsløshed“ eller lignende, der netop har til Formaal at forhindre, at de unge alene skal henvises til med en halv Snes Kroner at gaa og drive paa Gaderne fremfor at faa nogen fornuftig Beskæftigelse og legemlig og aandelig Adspredelse. Jeg afviser derfor ganske den Betragtning, at Krisehjælpen i Sommer, Sommerhjælpen, eller Socialreformen har Opgaver af den Art, der her er Tale om, og det forbavser mig, at den ærede Ordfører for Venstre, der jo ikke sjældent viser social Forstaaelse, navnlig efter den Røgt og Pleje, han har været Genstand for i indeværende Vinter, kan fremsætte saadanne Udtalelser i Forbindelse med Sommerhjælpen, der er en ren og skær Understøttelseslovgivning. Det ikke alene forbavsende mig, men det bedrøvede mig, at det ærede Medlem dertil kunde føje en Udtalelse som den, at det her foreliggende Lovforslag indeholder nye Maal og nye Tanker, som Venstre indtil videre ikke ønsker at være med til trods megen Sympati. Og med denne Bedrøvelse maa jeg forlade det ærede Medlem og i en anden Sindsstemning gaa over til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti.

Denne ærede Ordfører satte straks mit Humør betydeligt op ved at paaskønne det Initiativ, jeg havde taget til en Lovgivning paa dette Omraade. Initiativ er jo et lidt voldsomt Udtryk — men jeg paaskønner det —, desformedelst jeg altsaa ikke har gjort andet end at følge Bevægelserne i forskellige andre Lande og se, at der maatte jo ogsaa herhjemme kunne gøres noget, selv om vi ikke kopierede andres Foranstaltninger. Maa jeg sige til den ærede Ordfører, som en lille Smule drilagtigt, synes jeg, hvilket i øvrigt stod i fuldstændig Modstrid med den Tone, i hvilken han i det hele talte, sagde, at principielt fulgte dette Lovforslag ganske Linien i det tyske Forslag, at det synes jeg ikke, man kan sige. For det første maa man, som nævnt før, regne med en helt anden Mentalitet. For det andet har vi her i Landet en saadan Organisationsfrihed, en saa forskellig Opfattelse paa mange aandelige Omraader i Forhold til den, der hersker i Tyskland, at allerede Udgangspunktet er et helt forskelligt. Og dernæst er der jo truffet Foranstaltninger i dette Lovforslag til, at der